

Arrest

**nr. 67 103 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 april 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel van 9 juni 2011 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANNESTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 maart 2007 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 17 februari 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest 27 494 op 19 mei 2009 de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus opnieuw weigert.

Op 11 juni 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Op 11 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 juni 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend door :

K., B. M. (R.R.: 000)

nationaliteit: Kenya

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van het internationaal paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt ten bewijze van zijn identiteit een attest van de ambassade van Kenya te Brussel dd. 02.07.2009 voor. Dit document kan niet aanzien worden als een door onze diensten aanvaard identiteitsdocument daar dit document geen internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart uitmaakt. De omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart.

Bovendien wordt in het attest enkel aangehaald dat betrokkene niet aan een paspoort van Kenya kan geraken, terwijl er niet wordt gespecificeerd waarom hij geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitskaart zou kunnen bemachtigen. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij geen enkel van de drie vereiste documenten kan voorleggen.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de ontvankelijkheidsvoorwaarde voorzien is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag dus niet vervuld.”

Op 9 juni 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Reden van de beslissing:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 25.05.2009.

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 16.06.2009. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het eerste en enige middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht *juncto* het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verwerende partij stelt ten onrechte dat de aanvraag 9bis Vw. van verzoeker onontvankelijk is omdat verzoeker niet zou aantonen dat hij geen enkel identiteitsbewijs kan voorleggen. Verzoeker heeft nochtans van bij zijn aankomst in België en in zijn aanvraag 9bis Vw. duidelijk aangegeven dat hij als minderjarige in België is aangekomen in het gezelschap van zijn oom, maar dat zijn oom kort nadien is verdwenen, waardoor verzoeker hier als kind (!) alleen en zonder enig document is achtergebleven. Het spreekt voor zich dat het voor verzoeker in dergelijke omstandigheden onmogelijk was en is om terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar enig identiteitsbewijs te verkrijgen. Verzoeker heeft immers geen enkele band meer met zijn land van herkomst. Het is onredelijk om van verzoeker, die als kind in België is aangekomen, en vervolgens in de steek werd gelaten door zijn familie, te verwachten dat hij een identiteitsbewijs zou kunnen voorleggen. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van het internationaal paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat, als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van opthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel of nationale identiteitskaart, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33)

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit zich in een van de gevallen te bevinden waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Verzoeker betwist niet dat hij geen kopie van zijn paspoort of van een gelijkgestelde reistitel of van de nationale identiteitskaart heeft voorgelegd. De motivering in de bestreden beslissing, dat de persoon die de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft ingediend bij die aanvraag geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch een kopie van de nationale identiteitskaart heeft ingediend, noch een geldige motivering heeft gegeven die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde, waardoor de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet is vervuld, volstaat om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Waar verzoeker betoogt dat hij als minderjarige in België is toegekomen en alleen, zonder enig document is achtergelaten door zijn oom, verklaart hij niet waarom hij thans, als meerderjarige, geen paspoort, reistitel of identiteitsbewijs kan verwerven. Overigens merkt de Raad op dat verzoeker aldus niet betwist dat hij geen geldig identiteitsdocument heeft voorgelegd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een attest van de ambassade van Kenia te Brussel heeft voorgelegd waarin wordt verklaard dat betrokkene niet aan een paspoort van Kenia kan geraken. Verweerder stelt echter correct vast dat het attest niet specificeert waarom hij geen gelijkwaardige reistitel of geen identiteitsdocument zou kunnen bemachtigen. Verweerder oordeelt bijgevolg dat verzoeker niet aantoot geen enkele van de drie mogelijke documenten, met name een internationaal paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart, te kunnen voorleggen.

Verzoeker zet als verschoning van het gebrek te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde uiteen dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar een identiteitsbewijs te halen. De Raad stelt echter vast dat verweerder hem in de bestreden beslissing niet verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst 'om aldaar een identiteitsbewijs' te halen. Verzoeker maakt bovendien niet aannemelijk waarom hij moet terugkeren naar zijn land van herkomst en enkel daar een identiteitsbewijs kan verkrijgen.

Ter terechtzitting wijst de raadvrouw van verzoeker erop dat haar cliënt thans weldegelijk zijn identiteitskaart kan voorleggen. Zij legt een kopie van de identiteitskaart neer. De raadvrouw van verzoeker betwist echter niet dat dit stuk voor het eerst wordt neergelegd naar aanleiding van de procedure voor de Raad. Het niet betrekken van dit stuk door verweerder bij de beoordeling van de beslissing maakt de bestreden beslissing bijgevolg niet onregelmatig.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt door verzoeker niet aannemelijk gemaakt.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoeker geen identiteitsdocument heeft voorgelegd en geen geldige motivering heeft gegeven die hem hiervan zou vrijstellen. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN